

Til „prøvekørsel” i en røntgen-afdeling

Besøg på det ny sygehus, hvor der gik fire timer med fotografering, spørgetid og undersøgelser

Redaktører kan få de mærkeligste ideer. Det skyldes formentlig, at de ikke kan glemme, de engang selv har været menige journalister. Derfor vakte det ikke større forbavselse, da vi fik stukket denne opgave ud: „Prøvekør det ny sygehus' røntgenafdeling“. Normalt er det kun biler, dagbladsjournalister „tester“, men, endfin, man sørger for at få en skrivelse, der giver adgang til afprøvning af systemet.

Og så står man altså en dag i den store og fornemme hospitalsbygning og bevæger sig frem til et bur. Her bliver man forsynet med noget, vi kan kalde de nødvendige papirer, samt information om, hvorledes man finder frem til røntgenafdelingen. Man skal simpelt hen følge den grønne stribe i gulvet, så kan selv den, hvis små, grå hjerneceller måske ikke fungerer

ret livligt, med lidt held finde stedet.

Der er dog — om man så må sige — visse omveje, inden patienten bliver lukket ind i det allersjældigste. Først skal man rapportere til sekretariatet, der derefter venligt beder een tage plads i ventehallen lige om hjørnet. Her flyder det med løsrevne blade fra gamle aviser. En ung pige i hvidt (alle er i hvidt på det ny sygehus) spørger på afstand, om der er noget, hun kan hjælpe med.

Så bliver døren til røntgenafdelingen (en af dem) lukket op, og man bliver inviteret indenfor. En dame kikker på papirer og siger: — Nå, det er foden. Vær venlig at tage sko og strømper af. Det gør man og bliver uden videre dikke-darer anmodet om at lægge sig op på et bord, der er absolut uden behagelige eller magelige indretninger. Lejet er hårdt, men det skal det tilsyneladende være. Det er jo ikke meningen, man skal tage sin middagssøvn her.

I de få minutter, der går, inden undersøgelsen begynder, ser man sig om. Joh, det må vi sige, det er sandelig fine sager, der findes i lokalet, elegant, godt og dyrt apparatur, som er forsynet med slanger og skruer og håndtag og trykknapper og meget andet. Men damerne, der betjener det, forstår deres metier. Lidt efter er der, som de siger i filmstudierne, klar til optagelse. — Så ligger vi helt stille, kommer det formanende. Du store, man tør knapt nok trække vejret. Forholdet er nemlig det, at hvis billedet er rystet, skal det tages om, og så rart er det heller ikke at ligge til fotografering.

Det bliver til adskillige billeder, som omgående sendes ned til fremkaldelse, og som modtages med et mere end højlydt tak gennem samtaleanlægget. Sådan går der en

halv timestid eller så, hvorefter der kommer besked op om, at der også skal tages fotografier centimeter for centimeter. Op at stå, ud og gå — til et andet lokale med endnu mere fint og fornemt og effektivt apparatur. Det varer ikke længe, før „svingkranen“ begynder at snurre, mens man er formanet til endelig at ligge helt stille. Overlægen kikker indenfor og giver instruktioner, så begynder vi forfra, og forfra og forfra. Tingene gøres grundigt. Det er jo ikke for sjov, der tages røntgenbilleder. Undervejs skifter mine to fornavne placering i journalen, men hvad gør det.

Lejet er hårdt, men jeg får en pude til at hvile hovedet på. Der er altså blot det ved bordet her, at det ikke er helt beregnet for mennesker af normal størrelse som min. Hovedet kommer til at hænge udenfor, og det er ubehageligt i det lange løb. Det gør det ikke bedre, at benplaceringen også bliver akavet, men det kan ikke være anderledes, for det afgørende er at få taget de rigtige billeder.

En timestid forløber, så bliver damerne og jeg enige om, at nu må det vist være godt. Men jeg er også blevet „polyfoto'et“ på kryds og tværs, så der ikke blot er billeder til familiealbum'et, men også til slægt og venner, der måtte være interesseret i et gennemsigtigt billede af mine fødder. Tre kvarter senere sidder jeg hos overlægen, som sætter billederne op på en lystavle, så jeg kan studere knogler og deformiteter på nærmere hold.

På det tidspunkt er der gået så lang tid, at man egentlig gerne vil sige farvel og tak for i dag. Det går ikke. Papirer skal udfyldes, spørgsmål besvares og undersøgelser foretages. Da jeg omsider bliver „løsladt“, er der gået fire timer, men så har jeg sandelig også fået forståelse af, at der arbejdes grundigt og med omhu i afdelingen. Og det er egentlig ganske betrygende.

P. N.